

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.170/2022/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe., tartózkodási hely: felperes tartózkodási címe) **felperesnek** – a kamarai jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen **személyiségi jogi jogsértés** miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. november 10. napján meghozott 31.P.22.393/2020/20/II. számú ítélete ellen a felperes 22. sorszámon előterjesztett és 26. sorszámon kiegészített, valamint az alperes 21. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítására irányuló keresetét elutasítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.000 (tizenkétezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 88.000 (nyolcvannyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az alperes azzal, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése,

ezt figyelmen kívül hagyva házkutatást, lefoglalást, bilincselést, előállítást, gyanúsítást és bűnügyi nyilvántartásba vételt hajtott végre a felperessel szemben, megsértette a személyes szabadsághoz, a magánélethez, a magánlakáshoz, továbbá a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte, hogy a bíróság ezért kötelezze az alperest 3.000.000 forint sérelemdíj és ennek 2017. november 1. napjától számított kamatai megfizetésére. Kérte továbbá 2.000.000 forint vagyoni kártérítés és ennek 2017. november 1. napjától számított kamatai megfizetését, mely a foglalással érintett számítástechnikai eszközök értékével egyezik meg. A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, 2:43. § b) és d) pontjára, 2:51.§ a) pontjára, 2:52. §-ára, illetve 6:519. §-ára, 6:522. §-ára, 6:527. §-ára, 6:531. §-ára és 6:548. §-ára alapította.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes szabadsághoz, magánélethez, magánlakáshoz és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2017. október 13. napján megalapozott gyanú fennállásának hiányában, indokolatlanul alkalmazott a felperessel szemben házkutatást, lefoglalást, előállítást és egyéb kényszerintézkedéseket, valamint hallgatta ki gyanúsítottként és vette bűnügyi nyilvántartásba. Kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint sérelemdíjat és ennek 2017. november 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 100.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a 300.000 forint feljegyzett eljárási illetékből 60.000 forint az állam terhén marad, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára 240.000 forint eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[4] Rögzítette, hogy az alperes jogalkalmazó szerv, amely mérlegeléssel dönt a büntetőeljárás megindításáról és a konkrét személlyel kapcsolatban a gyanú fennállásáról, ehhez elegendő annak valószínűsítése, hogy bűncselekmény történt és annak elkövetésével meghatározott személy valamely tény alapján összefüggésbe hozható. A polgári bíróság más hatóság eljárásának felülvizsgálatát nem végezheti el, de személyiségi jogi szempontból értékelheti az abban résztvevők magatartását. Így az elsőfokú bíróság a nyomozóhatóság mérlegelésének megalapozottságát vizsgálta, ennek során pedig nem mellőzhető annak a ténynek a figyelembevétele, hogy a törvényességi felügyeleti jogkörében eljáró ügyészség a felperes gyanúsítással, illetve házkutatással szemben előterjesztett panaszainak helyt adott. Az alperes kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási hibát követett el, miután az ügyészség határozata szerint az általa végzett kényszerintézkedések elrendelésének törvényben meghatározott feltételei nem álltak fenn, az alperes intézkedése megalapozatlan, indokolatlan, továbbá idő előtti volt. A felperes személyes szabadságának és önrendelkezési jogának, a magánélethez és a magánlakás zavartalan használatához fűződő személyiségi jogának megsértését jelenti, hogy az alperes a törvényi feltételek fennállásának hiányában hatolt be a felperes otthonába házkutatás céljából, ott házkutatás, lefoglalás és előállítás kényszercselekményeket végzett, továbbá a felperest bűnügyi nyilvántartásba vette. Jóhírnevet sértenek a valóságot meghamisító tényállítások, híresztelések, azon közlések, amelyek hátrányosan befolyásolják az érintett személy társadalom részéről megnyilvánuló értékelését, így a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértését eredményezi, hogy az alperes a törvényi feltételek fennállásának hiányában, minden alapot nélkülözően, a valóságot hamis színben feltüntetve közölte a felperessel a bűncselekmény gyanúját, ez a

közlés hátrányosan befolyásolja a felperes társadalom részéről megnyilvánuló értékelését, és alkalmas a jóhírnév megsértésének megállapítására abban az esetben is, ha erről csak a felperes és szűkebb környezete szerzett tudomást.

[5] A sérelemdíj összegszerűsége körében az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy köztudomásúan jelentős sérelmet és hátrányt jelent és stresszhelyzetet okozott, hogy az alperes minden ok nélkül, megalapozott gyanú hiányában alkalmazott a felperessel szemben kényszerintézkedéseket. A 3.000.000 forint sérelemdíj iránti igény ezzel együtt eltűzött, az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyával, valamint a felperest ért sérelemmel arányban 1.000.000 forintban fogadta el azt az összeget, amely alkalmas a jogsértéssel okozott hátrány kielégítésére (kompenzáció), ugyanakkor a jogsértés szankcionálására is.

[6] Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Nem fogadta el azt a felperesi tényelőadást, hogy az előállítás során az alperes alkalmazottai megbilincseltek volna, miután ezt a rendőri intézkedésről készült jelentés cáfolja.

[7] Elutasította a felperes 2.000.000 forint vagyoni kártérítés iránti igényét is, ugyanis az alperes 2017. november 15-én kelt határozatával a foglalat megszüntette, és az eszközök kiadásáról rendelkezett. A felpereshez a tulajdonában álló tárgyak azért nem kerültek vissza, mert ezt követően a Központi Nyomozó Főügyészség egy másik eljárásban azokat ismételtelen lefoglalta. Az alperes az eszközökben kárt nem okozott, ilyen tényelőadást a felperes nem tett.

[8] Összességében a peres felek perköltségét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (3) bekezdése alapján számolta el azzal, hogy a felperes javára a perköltség összegét az 5.000.000 forint pertárgyérték és a megítélt 1.000.000 forint figyelembevételével akként állapította meg, hogy 20%-os mértékben tekinthető pernyertesnek, valamint a felperesi képviselő 3 tárgyaláson jelent meg. Így a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felperest 100.000 forint + áfa illeti meg.

[9] Az ítélet ellen a felperes és az alperes is terjesztettek elő fellebbezést.

[10] A felperes fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a vagyoni kártérítés részében változtassa meg, és 500.000 forint vagyoni kártérítést ítéljen meg számára. Másodlagosan kérte, hogy az ítéltábla az ítélet vagyoni kártérítésről szóló elutasító rendelkezését helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot kötelezze új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. Kérte továbbá, hogy az ítéltábla a felperes által fizetendő illeték összegét csökkentse 210.000 forintra.

[11] Előadta, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes törvénysértő eljárást folytatott, amikor a felperes ingó vagyontárgyait lefoglalta és elszállította. Ebből az következik, hogy a vagyontárgyak jogellenes módon kerültek az alperes birtokába, ezzel a felperes vagyoni jogai sérültek, a felperes mindenképpen kárt szenvedett. A vagyontárgyakat nem tudta használni, nem tudta tulajdonosi jogait gyakorolni, azok az alperes eljárásának eredményeképpen kerültek ki a birtokából, így a felperes jogai immár

több mint négy éve sérülnek. A kár összegének megállapításához az elsőfokú bíróságnak szakértőt kellett volna kirendelnie, ez elmaradt, ugyanakkor szakértői vélemény hiányában a Ptk. 6:531. §-a szerinti általános kártérítésként mérlegeléssel is meg lehet az összeget állapítani, legalább a fellebbezésben írt 500.000 forint értékben.

[12] Kiemelte, hogy a vagyoni kártérítés megállapítása esetén az elsőfokú perköltség összege mindenképpen módosításra szorul, hiszen változni fog a pernyertesség-pervesztesség aránya.

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét a jóhírnév sérelme kapcsán utasítsa el, másodlagosan pedig azt, hogy amennyiben a kereset jogalapját megalapozottnak tartja, akkor az ítéletet részben úgy változtassa meg, hogy a sérelemdíj összegét 700.000 forintra mérsékelje. Kérte továbbá, hogy a Kúria (helyesen: az ítéltábla) a felperes javára 100.000 forint összegben megállapított perköltséget a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján akként változtassa meg, hogy a felperes a perköltségét a pervesztessége arányában térítse meg az alperes által becsatolt költségjegyzék alapján.

[14] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen derítette fel, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, azonban téves következtetést vont le, így az ítéletet a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján felül kell bírálni, ugyanis az a következtetés nem helytálló, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kiemelte, nem ért egyet az elsőfokú bíróság ítéletének [14] bekezdésében foglaltakkal, miszerint a felperessel szemben a gyanúsítás közlése alapos gyanú hiányában történt, és ezzel az alperes valótlan és jogsértő tényállítást valósított meg. Hangsúlyozta, hogy a nyomozás megindításához és a gyanúsításhoz nem szükséges bizonyosság, elegendő annak valószínűsítése, hogy bűncselekmény történt, és elkövetésével egy meghatározott személy valamely tény alapján összefüggésbe hozható. A felperesnek konkrétan meg kellett volna jelölnie azt az állítást vagy azt az alperesi magatartást, amely a jóhírnév sérelméhez vezetett. Az, hogy a büntetőeljárás törvény rendelkezései alapján az alperes eljárást folytatott le a felperessel szemben, önmagában a jóhírnév sérelmét nem jelenti. Az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított, hiszen mind az előállítás, mind a gyanúsított kihallgatás, valamint a házkutatás és a lefoglalás is a jogszabályoknak megfelelő, szükségeszerű korlátozások keretein belül történt, és jogszerűen járt el akkor is, amikor a bűncselekmény elkövetésével a felperest meggyanúsította, így egyáltalán nem sértette meg a felperes személyhez fűződő jogait, tehát a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát sem. Az elsőfokú bíróság az ítéletben nem értékelte azt sem, hogy a jóhírnév sérelme körében a felperes nem tett tényelőadást. Az alperes álláspontja szerint a személyiségi jogaiban sérelmet szenvedett fél csak akkor tarthat igényt kárpótlásra, ha olyan hátrány bekövetkezését bizonyítja, amely kizárólag e sérelemdíj összegével küszöbölhető ki, a felperes esetében azonban az elsőfokú bíróság által elfogadott összeg eltúlzott és aránytalan.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy az ítéltábla a felperes által szintén előterjesztett fellebbezésnek megfelelően változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, emellett előadta, hogy az alperesi fellebbezés alaptalan és iratellenes.

[16] Az alperes eljárása kezdetekor is már több rendőri közokirat rögzítette a történeti tényállást, amelyből látszott, hogy törvényi tényállási elemek hiányoznak, így bűncselekmény nem történhetett. Az alperes nem a büntetőeljárási törvény szabályai szerint járt el, ezt az ügyészi határozatok rögzítik, a megtörtént alperesi cselekedetek már önmagukban is a jóhírnév megsértését jelentik. Álláspontja szerint érthetetlen, hogy ha az alperes álláspontja szerint nem követett el semmilyen jogsértést, akkor miért kéri a sérelemdíj 700.000 forintra csökkentését. A felperes álláspontja szerint ez a fellebbezési nyilatkozat valójában a kereset jogalapjának elismerését jelenti.

[17] A felperes fellebbezése nem megalapozott, az alperes fellebbezése megalapozott.

[18] A felperes fellebbezésében a vagyoni kárigény megítélését kérte 500.000 forint értékben, az alperes pedig a jóhírnév sérelmére alapított kereset elutasítását, illetve másodlagosan a sérelemdíj összegének 700.000 forintra történő mérséklését. Ebből az következik, hogy a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek a személyes szabadsághoz, magánélethez és magánlakáshoz fűződő személyiségi jog megsértését megállapító rendelkezése az ott írt magatartások miatt, továbbá a sérelemdíjban és kamataiban marasztaló döntés 700.000 forint és kamatai erejéig, jogerős a bilincselésre alapított jogsértés megállapítása és sérelemdíj iránti igényt, a sérelemdíj 1.000.000 forintot meghaladó részét, valamint a vagyoni kárigényt 500.000 forint feletti összegben elutasító döntés is.

[19] Az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében nem bontotta meg, hogy az alperes pontosan mely magatartása sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, általánosságban állapította meg a házkutatás, lefoglalás, előállítás, valamint gyanúsított kihallgatás és bűnügyi nyilvántartásba vétel jogellenességét és jóhírnév sértő jellegét. Ugyanakkor az ítélet indokolásának [14] bekezdésében, tartalma szerint, valójában csak az alaptalan gyanúsítást jelölte meg személyiségi jogot sértő magatartásként. Az ítéltábla azt is észlelte, hogy ahogy az elsőfokú bíróság ítélete ebből a szempontból nem koherens, úgy a felperes keresete sem volt határozott. A felperes ugyanis szintén összességében adta elő, hogy az ellene folytatott eljárás egyes mozzanatait jogellenesnek tartja, de nem bontotta meg, hogy mely mozzanat mely személyiségi jogát sértette meg és milyen indokból, így nem derül ki a keresetből, hogy a jóhírnév sértést álláspontja szerint az alperes mely cselekedetével valósította meg, és az sem, hogy az adott cselekedet(ek) milyen okból minősülnek jóhírnevet sértőnek. A Ptk. 2:45 § (2) bekezdése szerint jóhírnevet akkor sért valaki, ha más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. Ez alapján jóhírnév sértés nem csak kifejezett, verbális nyilatkozattal történhet, hanem úgy is, hogy a jogsértő valamilyen egyéb módon információt hoz mások tudomására a sértett személyről. Azonban ahhoz, hogy a jogsértést meg lehessen állapítani, a felperesnek elő kell adnia, hogy mi az a valótlan tény, amelyet az alperes róla más személy tudomására hozott, illetve hogy ez milyen módon történt. A felperes keresetében a jóhírnév sértés kapcsán azonban ilyen tartalmi elemek nem találhatók. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az alperes elsődleges fellebbezésének helyt adott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a jóhírnév sértés megállapítása körében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[20] Az alperes a sérelemdíj leszállítását a fellebbezésében másodlagosan kérte, ami azt jelenti, hogy ezt a kérelmet az ítéltáblának csak abban az esetben kell vizsgálnia, ha az elsődleges fellebbezési kérelemnek nem ad helyt, márpedig erre sor került, ezért a sérelemdíj leszállítása iránti fellebbezésről már nem kellett dönten.

[21] A felperes fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéltábla a vagyoni kártérítési igényét legalább 500.000 forint értékben fogadja el. A Fővárosi Ítéltábla e kereset kapcsán is kiemeli, hogy a felperes keresete nem volt kellően határozott és részletezett. Előadta, hogy lefoglalták a vagyontárgyait, ezeket felsorolta, majd kártérítési igényként a vagyontárgyak értékét jelölte meg anélkül azonban, hogy jogi érvelésében kifejtette volna, álláspontja szerint a Ptk. 6:522. § (2) bekezdésében foglaltak közül a károsodás melyik esete következett be. Eszerint kártérítésként vagy a károsult vagyonában beállt értékcsökkenés, vagy az elmaradt vagyoni előny, vagy a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségek igényelhetők. A felperes nem részletezte, hogy az általa megjelölt kár ezek közül melyiknek felel meg. Az általa elmondottakat tartalmilag semmiképpen nem lehet a kár kiküszöböléséhez szükséges költségként értelmezni. Az, hogy a tárgyak értékét követeli, vagyonban beállott értékcsökkenésre utal, ugyanakkor az, hogy arra hivatkozik, hogy nem tudta a tárgyakat használni, akár elmaradt vagyoni előnyt is jelenthet. A felperes azt sem vezette le, hogy amennyiben maga sem vitatja, hogy a tulajdonosi jogai fennállnak, pusztán a tárgyakat nem tudta használni, akkor ebből a ténybeli alaphól miért következik az, hogy kárként a vagyontárgyak forgalmi értékét követelheti. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem tudta megállapítani, hogy a felperes által állított ténybeli alapon az általa előadott kár bekövetkezett volna, erre tekintettel a keresetnek nem lehetett helyt adni, és az összecszerűség vizsgálatára már nincs szükség. Így az elsőfokú bíróság vagyoni kárigényt elutasító döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] Az alperes az elsőfokú perköltség viselése kapcsán a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazása helyett a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint kérte az arányos elszámolást, ugyanakkor az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy jelen esetben a Pp. 83. § (3) bekezdésének szabályai alkalmazhatók, így az alperes által írtak alapján a perköltségről szóló rendelkezés megváltoztatása nem volt indokolt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjról szóló elsőfokú rendelkezést is helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[23] A felperes ugyan kérte az illeték leszállítását is, azonban ezt valójában nem önálló fellebbezésként adta elő, hanem megváltoztatás esetére a pervesztesség-pernyertesség arányának változásából eredő szükségszerű következményként, így ezt az ítéltáblának külön fellebbezésként nem kellett elbírálnia.

[24] A másodfokú eljárásban az alperes megállapítási kereset elutasítása iránti fellebbezésének értéke 600.000 forint volt, a felperes pedig a vagyoni kár összegét 500.000 forintra kérte felemelni, így 1.100.000 forint a fellebbezéssel vitatott érték, amely

tekintetében a felperes tekinthető pervesztesnek, miután az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ellentétben a felperesével. Ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles az alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségét megtéríteni. Az alperes fellebbezést előterjesztett, fellebbezési ellenkérelmet azonban nem, így az alperes költségét az ítéltábla csak a fellebbezése tekintetében vette figyelembe, azaz az ügyvédi munkadíjat számára 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján számította ki úgy, hogy a tárgyaláson történt jelenlétre 1 órát, míg a fellebbezés elkészítésére 3 órát fogadott el. A felperes a Pp. 83. § (1) bekezdésének és 102. § (1) bekezdésének megfelelően köteles megtéríteni a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel feljegyzett összesen 88.000 forint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2022. szeptember 20.

dr. Hőbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szentpáli Judit s.

bíró